

EFTERÅR 2012 | NR. 3 | ÅRGANG 14
Landsforeningen af nuværende og tidligere psykiatribrugere

SOMMERLEJRE 2012

A large, stylized graphic in the bottom right corner features the number '3' in a light green, serif font. Below it, the letters 'LAP' are written in a white, cursive script. The entire graphic is set against a circular background with a green-to-yellow gradient. Below the 'LAP' text, the words 'MEDLEMSBLAD' are written in a small, white, sans-serif font.

MEDLEMSBLAD

KOLOFON

MEDLEMSBLADET LAP ER MEDLEMSBLAD FOR:

LAP | Landsforeningen Af nuværende og tidligere Psykiatribrugere

ADRESSE:

Medlemsbladet LAP | Store Glasvej 49
5000 Odense C | tlf: 66 19 45 11

REDIGERES AF ARBEJDSGRUPPE. ANSVARSHAVENDE OVERFOR PRESSELOVEN:

Hanne Wiingaard | Tlf. 55 50 01 51

KORREKTUR:

Karl Bach Jensen

TRYK:

npctryk as | Næstved

LAYOUT:

npctryk as | Næstved

TEKNISK ANSVARLIG:

Hanne Wiingaard

OPLAG:

2.500 eksemplarer

Navngivne indlæg udtrykker ikke nødvendigvis LAP's holdninger.

INDLÆG BEDES INDSENDT

TILLAP PR. E-MAIL:

lap@lap.dk. Deadline til næste nr. er: 1. november 2012. Alle indlæg, der optages til bladet, bliver også lagt ud på LAP's hjemmeside. www.lap.dk

ARBEJDSGRUPPE FOR

DETTE BLADER:

Hanne Wiingaard, Inger-Liss Christoffersen, Tom Jul Pedersen, Erik Thomsen og Klaus Zenon

FORSIDEFOTO:

Sommerlejr 2012

Leder	03
Skal vi ikke sammen prøve at ændre LAP kulturen?	04
En samtale	05
Bisidder	06
En rapport fra de sindslidendes/psykisk sårbares verden!	08
Landskampagne mod tvang i psykiatrien Erfaringseksperter efterlyses!	09
Brugernes Bazar 2012	10
Tak for en rigtig god velafholdt sommerlejr	12
Åbent brev	14
I den bedste mening	16
Årets sommerlejr i LAP-regi	18
Digte og tanker	20
Med LAP til folkemøde på Bornholm	22
Krop umuligt sind	23
Når fornuften kommer på afveje	24
Dronningebesøg	25
Boganmeldelse	25
Venner og bekendte	25
Digte og tanker	26
Lidt om økonomi	29
Kollektive medlemmer	30
Kommunale grundforeninger	30
Regionale grundforeninger	30
Debat om selvransagelse	31

Leder

Hanne Wiingaard,
Lars Kristensen,
Henrik Linde, FU medlemmer og
Karl Bach Jensen, udviklingskonsulent

Dybdeborende journalister i Danmarks Radio og på Dagbladet Politiken har de seneste måneder afdækket en helt overdreven brug af beroligende og antipsykotiske midler på Psykiatrisk Center Glostrup og andre psykiatricentre i Region Hovedstaden. Nogle af de ansvarlige overlæger er nu blevet suspenderet og Sundhedsstyrelsen har i en tilsynsrapport kritiseret den lemfældige omgang med patienternes sikkerhed på PC Glostrup. Politikens journalister har også skrevet flere grundige artikler og reportager om medicinrelaterede dødsfald i psykiatrien. Sundhedsminister Astrid Kragh har på den baggrund opfordret sundhedsstyrelsen til at indføre en systematisk overvågning af den psykiatriske medicin, der ordineres, så der kan gribes ind mod overmedicinering. Selvsamme minister har ifølge Politiken udtalt: "Vi har en uholdbar situation, hvor der flere steder i landet foregår en så kraftig overmedicinering af psykiatriske patienter, at det kan have døden til følge"

LAP og Foreningen Død i Psykiatriens oplysningskampagne om medicinrelaterede dødsfald har helt klart sat sig varige spor i den offentlige debat. Forhåbentlig vil den kommende landskampagne med fokus på, at tvang skal opgives som behandlingsprincip, også komme til at sætte varige spor i psykiatri-landskabet. Kampagnen er helt i tråd med, at Rådet for Socialt Udsatte i den årsrapport, der blev offentliggjort på Brugernes Bazar den stiller forslag om "at Folketinget vedtager et opgør med brugen af tvang i den behandlende psykiatri ved at vedtage konkrete og ambitiøse måltal for reduktionen af tvangsmæssige foranstaltninger frem mod 2020." Læs om, hvordan du kan medvirke i den kommende kampagne her i Medlemsbladet.

Regeringen har for nylig udsendt et omfattende høringsmateriale vedrørende

reformen på førtidspensions- og fleksjobområdet. I LAP's hørings svar har vi lagt vægt på, at de mange, der fremover i stedet for at få tildelt førtidspension, kommer i ressourceforløb, bør have en ydelse, der bliver til at leve for og ikke skal udsættes for urimelige sanktioner. I ressourceforløbene opfordrer vi til, at der med den enkelte borger arbejdes systematisk med at beskrive ressourcer og vanskeligheder og sætte ord på behov for støtte og rimelig tilpasning i forhold til hverdagsliv, uddannelse og arbejde, ligesom den enkelte bør informeres om, støttes i og opmuntres til at benytte eksisterende ordninger, såsom specialpædagogisk støtte til uddannelse, personlig assistance på arbejdspladsen, revalidering, handicaptillæg til SU mv.

I forbindelse med reformen har vi i LAP valgt at stå som medunderskriver af en henvendelse fra en række fagforeninger og handicaporganisationer med 14 forslag til forbedringer af den del af lovforslaget, der vedrører den kommende fleksjobordning, som på mange områder ser ud til at blive mindre fordelagtig end den eksisterende ordning, bortset fra at personer med en meget begrænset arbejdsevne fremover vil kunne komme i fleksjob som alternativ til førtidspension. Hørings svar og den fælles henvendelse kan læses på www.lap.dk.

Landsledelsen har for nylig konstitueret sig med et nyt forretningsudvalg bestående af Lars Kristensen, Henrik Linde og Hanne Wiingaard. Thoridt Allermand træder ud af forretningsudvalget og der skal lyde en tak for hendes indsats i FU. Grundet samarbejdsproblemer har landsledelsen enstemmigt besluttet, at Frands Frydendal indtil næste landsmøde ikke deltager i møderne i landsledelsen, men i øvrigt opretholder sine rettigheder som LL-medlem; han afløses på møderne af Gert Zøllner.

Bidrag fra Thoridt Allermand:

Da jeg blev valgt til Landsledelsen i 2011, var det med håb om, at vi kunne komme tilbage til at arbejde for ideerne i vores principprogram, idet jeg har været med fra LAP's start til at formulere disse. Det var min opfattelse, at LAP fra at være en protestforening var blevet lidt tandløs. Mit mål har været at få vores budskaber tydeligt ud, og der er nu nedsat en kompetent pressegruppe. Jeg har ligeledes arbejdet for at få projekt Vendepunkter udbredt til hele landet. Det arbejdes der i skrivende stund på, bl.a. har vi ansøgt Trygfonden om midler hertil.

Desuden har det været mit ønske at give et løft til det regionale arbejde. Det er min opfattelse at det er et langt sejt træk. Vi er i gang med at planlægge dialogmøder over hele landet, for dialog skal der til, og meningen med dette tiltag er, at det skal ende med et stort møde i København.

Det er min opfattelse at det er os, der er erfaringsekspertene, og derfor er det os, der skal komme med nye initiativer til psykiatrien. Derfor ønsker jeg nye initiativer i LAP. Initiativer der som udgangspunkt er vores til tider skæve tiltag og syn på, hvordan livet også kan opfattes.

Afslutningsvis vil jeg sige, at vi kommer ikke til at favne alle, men det er mit håb, at dem som har brug for sådan en forening, vil komme til at føle ejerskab til LAP.

Jeg har været en del af forretningsudvalget i perioden fra efteråret 2011 indtil nu, og har valgt at udtræde af forretningsudvalget, idet det er blevet muligt at få yngre kræfter ind. Derfor vil jeg ønske de to nye - Henrik og Lars - samt Hanne god arbejdslyst.

Skal vi ikke sammen prøve at ændre LAP kulturen?

**SVAR PÅ ERIKS
ARTIKEL FRA LANDS-
LEDELSES-MEDLEM
TOM JUL PEDERSEN**

Erik Thomsen har nogle kritiske kommentarer til den måde vores forening drives på. Med hensyn til musikken, der er det rigtigt, at man godt kunne hyre musikere fra vores egne rækker til en billigere penge.

Men jeg synes, det er mærkeligt at hr. Thomsen, fremfører sin kritik i bladet, og ikke gjorde noget ved det, da han sad i Landsledelsen, eller har sendt nogle musikalske forslag, til næste års landsmøde. Det havde været mere konstruktivt.

Med hensyn til en kursus leder, der stiller det sig anderledes. Der er jo netop mange grupper, der kan spille musik, men der er ikke ret mange folk, der kan være kursusledere, og endnu færre der ved en masse om, hvad det vil sige at være bisidder, samt tilmed formår at formidle det videre. Så selvfølgelig hyrer vi folk uden for egne rækker, når det er meget specifikke og smalle emner, de skal tale om. Hvis hr. Thomsen, har konkrete forslag til personer, der skal udføre X og Y opgaver inden for LAP, hører vi gerne om dem.

Erik er med andre ord fortaler for, at vi skal støtte egne rækker, ved at hyre folk derfra, underforstået nogle, der kan deres kram. En sympatisk tanke, men derved kommer man jo også til at sige "ingen nye personer fra den raske verden i vores rækker." Med andre ord, LAP kan jo derved godt blive en form for "reservat", hvor det hele tiden er folk fra egne rækker, der kommer. Det er bagsiden af den medalje, som Erik Thomsen lige har støbt.

Når der holdes højtidelige taler i LAP- fora, bliver der altid sagt, at psykisk syge er ligeværdige med de såkaldt normale borgere og skal have samme muligheder som alle andre. Og det er vi vel alle sammen enige i! Men et gammelt ordsprog siger: "Se ikke på, hvad folk siger de vil, men på hvad de gør". Udsættes LAP for den test, dumper vi så ikke? Det mener jeg ud fra følgende:

Som én af LAP's repræsentanter til "Skør Rock" har jeg hørt meget god musik, men alligevel er det sådan, at når vi har landsmøder, sommerlejr eller demonstrationer, skal der hyres musikere uden for vor egen kreds. Endda til en hyre de aldrig ville få andre steder. Ok, til demoen var der faktisk musikere, der spillede gratis for at støtte os, men ellers koster de kassen. Afholdes der kursus i LAP- regi, skal der købes kursusleder til en meget høj pris, ofte så dyrt, at de får 30.000 kr. for få dages arbejde, og det selvom, de ikke ved noget om emnet! F.eks. findes der i LAP en del, der har været bisiddere for andre, med en vis gennemslagskraft og som ved noget om det, specielt i relation til os - men de kunne altså heller ikke bruges - og det ville ikke koste noget!

Det samme mønster gør sig gældende, når LAP afholder konferencer/høringer om forholdene i psykiatrien;

også her bruges der i vid udstrækning alle andre folk, i stedet for LAP'er! Så er det ikke sådan, at hvis nogen diskriminerer psykisk syge, er det os selv i LAP? Efter min mening skyldes den diskrimination mest to ting:

1: Det hedder, "Rigtige venner kan ikke købes for penge", men alligevel er det sådan, at nogle medlemmer hyrer musikere dyrt, fordi de er venner med dem, som de siger. At nogle få får deres venner - rigtige venner - til at spille gratis for LAP, forekommer dog, men de er desværre i mindretal.

2: Nogle i LAP bruger, som selvhævdelse, alle metoder for at holde andre LAP'er ude, for at det ikke skal vise sig, at der rent faktisk findes folk i LAP, der ved mere om et emne, end de selv gør. For hvis det kom frem, kunne de ikke holde deres position som konger og dronninger i LAP. De bør huske på, at ligesom i H. C. Andersens eventyr "Kejserens nye klæder", vil der altid være nogle, der gennemskuer dem, og siger: "de har ikke noget på" - af viden!

Skal vi ikke prøve at ændre kulturen i LAP og leve op til vort motto, "Intet om os - uden os", og lade det gælde alle i LAP? Sammen er vi stærke - splittet er vi ligegyldige!

Erik, Roskilde

En samtale

Psykologen kommer ind til psykiateren. Han sætter sig foran ham og ser med alvorlig mine på ham. "Det drejer sig om Hansens børn" "Ja. Hvad er der med dem?"

Psykologen kigger ind i psykiaterens øjne "De fejler ingen verdens ting. De siger, at de har det godt. De har slet ikke været i konsultation hos mig og rygterne vil vide, at de heller ikke kommer hos lægen!"

Psykiateren rynker øjenbrynene "Hvad mener du? Ja, ja – de siger, at de har det godt. Hvad er din vurdering?"

Psykologen samler hænderne foran sig "Ja, børnene er meget aktive. Leger meget ude i skolegården. De kan lide at hinke og sjippe og sådan noget. Jeg oplever, at de er væsentligt mere aktive end andre børn på deres alder. Min vurdering er, at hvis de ikke bliver dæmpet lidt ned, så er der risiko for, at de senere vil kunne udvikle ADHD, eller det, der er endnu værre – måske en bipolar lidelse."

Psykologen rynker øjenbrynene og ser med alvorlig mine på psykiateren "Det er her du kommer ind. Vi er bange for, at børnene har en undertrykt depression. De virker overdrevent glade."

Psykologen læner sig frem i sædet "Rygterne vil vide, at de får levertran derhjemme"

Psykiateren læner sig frem mod psykologen "Levertran?"

Psykologen og psykiateren læner sig begge tilbage i stolene, og et øjeblik er der stille i lokalet. Psykiateren stryger sig om hagen og siger: "Er der en psykiatrisk anamnese i hjemmet?"

Psykologen ser med alvorlig mine på psykiateren "Jeg tror nok, at en af forældrene på et tidspunkt har været i

kontakt med det psykiatriske system." "Jeg kunne godt tænke mig at vide om kommunen skal ind i det her. Er der andre bizarre vaner i børnenes liv?"

Psykologen ryster på hovedet "Jeg har kun rygter om det her, men de vil også vide, at børnene vist nok får meget kål og kun lidt kød derhjemme. Vist nok også en del kartofler og ikke meget sovs!"

"Vil det sige, at børnene slet ingen indflydelse har på, hvad de får at spise? Det er skadeligt for et barn, ikke at være fuldgældigt deltager i beslutnings-processerne derhjemme. Det er jo her den primære opdragelse foregår, og hvis de skal lære at deltage i de demokratiske processer, er de naturligvis nødt til at lære hvordan de skal gebærde sig hjemmefra!"

Psykiateren sukker "Vi kan ikke overlade børnene til en tilfældig og tilsyneladende fattig families forgodtbefindende. Vi skal først og fremmest tænke på børnenes tarv og her er et oplagt eksempel på, at børnene helt klart mistrives derhjemme. De får jo ikke det at spise, som børn kan lide!"

Psykologen nikker "Ja. Jeg vil mene, at børnene kompenserer med deres overdrevne leg. Mon ikke, der er tale om en – slet skjult – depression?"

Psykiateren og psykologen griner sammen "Hvad skulle der ikke blive af det hele, hvis folk fik lov til at bestemme det selv? To voksne, der knapt kan knappe deres egne bukser. Skulle de være i stand til at varetage børns interesser – endsige kunne opdrage dem? Nej, det går ikke det her! Vi må have kommunen ind over!"

Psykologen nikker samtykkende "Jeg vil tage kontakt til socialrådgiveren. Børnene får en kedelig og ensidig kost, det kan kun betyde en ting."

"Ja. Forældrenes indtægtsgrundlag er meget lille, og da de begge er svært

syge, må vi vist hellere, som den ansvarlige myndighed, tage over!"

Psykiateren fortsætter "Du siger, at børnene ikke går til lægen? Er der her tale om en fobi, vi skal kigge på?"

Psykologen nikker "Ja. Der kunne være tale om en overdreven frygt for autoriteter og en angst for ikke at blive hørt og troet på!"

Psykiateren ler "Det er vel nok typisk for mennesker fra små kår! De får en hjælpende hånd og nægter at tage imod den! Jeg bliver næsten vred, når jeg tænker på, det kæmpe arbejde vi gør for folkesundheden og så nægter folk at lytte efter og har deres egne ideer om, hvordan og hvorledes! Har de måske studeret i mange år? Har de svedt på universitetet? Næ, du! Det her er et oplagt eksempel på at vi må skride ind. Sæt kommunens socialrådgiver på og send børnene op til mig. Der er lige kommet et nyt middel, stort set uden bivirkninger, som kan dæmpe de her stakkels børn. Det er jo helt klart at de med deres overdrevne og næsten desperate leg overreagerer og kompenserer for mistrivsel og angst! Vil du sørge for det fornødne? Er et hjemmebesøg på sin plads her?"

Psykologen nikker "Bestemt! Jeg er glad for, at vi på et så tidligt tidspunkt kan gribe ind og standse dette vanvid! Jeg kontakter de relevante myndigheder. Vi ses gamle dreng og tak!"

"Ingen årså du gamle. Det er godt, at du er så vågen. Ses vi i morgen til en kop kaffe hjemme hos mig?" "Det kan du tro! Vi ses. Hej!"

Psykologen rejser sig og trykker psykiaterens hånd. Så drejer han resolut om på hælen og går ud af lokalet.

Terkel Winther

BISIDDER HVAD ER DET EGENTLIGT?

Det vil mange nok spørge sig selv om. I princippet betyder det at være med til møder og støtte op om den person, som har bedt om en bisidder. At være en slags 'huskeseddel'. En der kan prikke til personen og huske vedkommende på, hvad der mangler at siges, når man er til møde med det offentlige, eller være den der bagefter refererer til, hvad der blev sagt under mødet. Dette er den klassiske model. Nogle gange sker det, at en bisidder også kan få en funktion som rådgiver. Grænsen er ofte meget flydende, da man ikke på forhånd kan vide, hvordan et møde forløber. Derfor er det også vigtigt at få dette afklaret på forhånd med den person, som beder om en bisidder. Den enkelte bisidder har ret til at melde fra, hvis vedkommende synes at brugerens sag overstiger hans/hendes kompetencer. Brugeren har også ret til at vælge en anden bisidder, hvis det skulle vise sig at være nødvendigt.

LAP's bisiddergruppe består af en gruppe frivillige personer, hvoraf nogle selv har været i klemme i psykiatrien og af enkelte andre med en anden baggrund. Vi er blevet bisiddere, fordi vi synes der sker alt for store uretfærdigheder rundt omkring i den danske psykiatri mv., og at det burde kunne gøres bedre. Vores gruppe har et fælles mål, vi vil gerne være med til at gøre en indsats over for vores medmennesker og hjælpe til, dér hvor

der er behov for det. Nogle kalder os idealister. Jeg vil selv betegne os som en gruppe mennesker, der kan lide andre mennesker og vil være med til at kæmpe for, at dem, der har det svært, kan få et værdigt liv.

Vi holdt bisiddermøde/-seminar i LAP's hovedsæde i Odense lørdag den 1. september i år. Det var dejligt at mødes igen efter en lang sommer. Flere havde nogle gode solskinshistorier, de kunne berette om. Konklusionen var, at det kan betale sig at have en bisidder med til et møde med det offentlige, og at vores gruppe kan være med til at gøre en forskel. Hvis du gerne vil være med til at gøre en forskel, var det måske en idé at blive bisidder?

Susan Skogstad

LAP GÅR 100 % IND I DE ELEKTRONISKE MEDIER

Ivores gode forening har vi LAP bladet, som du sidder med i hånden nu, men nu tager vi tilmed springet ind i de elektroniske medier. Jeg tænker på radio, tv og computer.

Allerede nu er LAP radio gået i luften her i Århus, man har kunnet høre vores første program i æteren. Tilmed kan alle, der ikke bor i kommunen og var hjemme da det blev sendt, høre det på LAP's hjemmeside, hvor det vil ligge for altid.

I det første program er vi på Bornholm til Folkemødet, der var derovre her i sommer, så prøv at tjekke det ud, og bliv i bedre humør af at høre Jan Gintberg fortælle om mødet på sin lune, sjove facon eller psykolog Johanne Bratbo fortælle om kampagnen "En af os".

Tom Jul Pedersen

Rim til lap

ingen lytter, når jeg har en mening
jeg føler ellers jeg hjælper, mens jeg gør en god gerning
hvis jeg nævner, de fejler
så står de på stilke og stejler
kommer jeg med pokalen
står alle på halen
kommer jeg uden
lukker de af og går ind bag ruden
ingen samtale til mig
kun når jeg siger det samme som dig
gid pårørende vil stå mere sammen
så siger jeg forbedringer
amen

else

NY JURIDISK RÅDGIVER I LAP

Jurist Lisbeth Lundgren har tilbudt at arbejde frivilligt med rådgivning til LAP's medlemmer. Lisbeth vil fra og med den 1. november kunne træffes hver tirsdag og torsdag fra 11.00 til 14.00 på tlf. 5140 8235. Du kan også sende en e-mail til Lisbeth på adressen: lisbeth@lap.dk.

Lisbeth har bl.a. tidligere arbejdet inden for sundhedsområdet.

En rapport fra de sindslidendes/psykiisk sårbarenes verden!

Jeg ser med glæde og fortrøstning frem til flere indlæg fra Tom Jul Pedersen" Den linje slutter et indlæg af med i sidste nummer af vores gode blad. Jeg vil ikke skuffe ham. Rapporten fra vores egen verden går i dag på det sprog, folk bruger, samt hvad de bruger deres tid til. Lad os tage det sidste først. Ofte hører man i debatten, at sindslidende skal ud i samfundet, de skal være sammen med raske og ikke kun frekventere egne tilbud og aktiviteter.

Det rejser det underspørgsmål, hvorfor de så ikke gør det? Et tydeligt eksempel er, at jeg ALDRIG ser en eneste fra de psykisk sårbare rækker, når der er gratis foredrag her i Århus, det på trods af at det som sagt er gratis, og der tilmed er mad til. Men hvis der er Psykiatritopmøde i København eller Brugernes Bazar i Odense, så tager de gladelig til en anden landsdel. Eller betaler 25 kr. for at høre et foredrag i en psykiatri-cafe, hvor man tilmed selv skal betale kaffen.

Konkret tænker jeg på, at der i den seneste måneder her i Århus har været en række enormt gode foredrag, som alle kunne melde sig til gratis, der var til og med kaffe og kage, samt slik, som en slags mundgodt under de to timer, det hele varede. Man skulle være blind for ikke at se det, da der var reklamer for det på busserne, samt i de læskure, som folk står i, når de venter på føromtalt transportmiddel.

Det var en fagforening, der betalte det hele, det var med andre ord et reklame-

fremstød, da de lige havde bygget et nyt hovedkvarter i byen til 16 millioner kr.

Jeg var til 4 af de foredrag, de var enormt gode, lige fra Christina Hembo der har modeuret Christina Watches, hun fortalte om det at være iværksætter, hun har startet sin egen virksomhed op, hun er mest kendt fra at have været med i Vild med dans, for et par år siden. En anden var Reimer Bo Christensen, som jo er en landskendt journalist; han brugte tiden på at berette om stress og urimelige chefer, det hele var hentet fra hans arbejdsliv, både i Danmarks Radio samt andre arbejdspladser.

På trods af at alle var enormt gode, og langt over hvad man hører generelt, så jeg ikke en eneste fra vores egne rækker, heller ikke da der var åbent hus, hvor man kunne se den enormt flotte bygning, samt få alt det drikke og mad

man kunne spise. Sindslidende vil IKKE ind i den raske verden, af en eller anden mærkelig grund vil de kun være til noget, hvor rammen er den sindslidendes egen verden. Grunden er nok, at de ser deres egen verden som en form for tryghed, mens den raske verden er ukendt land, altså det samme som utrygt/farligt.

Sindslidendes sprog er også et kapitel for sig. I forhold til raske bruger de ofte hårde og grove udtryk. Lige fra redaktionsmøder, hvor man kan få at vide at "Du kan ikke læse", eller en der står og råber og skriger ad en og til sidst slutter af med afskeds salutten: "Gid du må få herpes og dine arme bliver så korte, at du ikke kan klø dig selv bagi".

Til møder, kan man opleve at X person råber og skriger, Y ind i hovedet, så Y forlader mødet grædende, for dog senere at vende tilbage. Med andre ord, det er lige på, uden nogen form for redigering eller filter. Hvis man skriver spørgsmål til x psykiatri brugerforening, gode og positive

spørgsmål, så får man ikke et eneste svar igennem et helt år!!!! På generalforsamlingen kan formanden (hvis ansvar det er at svare) godt se, det ikke er så godt... hvor om alting er, så bliver man behandlet dybt kritisabelt at folk fra egne rækker, den samme disrespect og beskidte ordvalg møder man slet ikke fra den raske verden. Det være tilmed et svar, på en anden artikel her i bladet, hvor jeg skrev at jeg ville beskrive, at den til

kisk

tider negative holdning, man kan møde fra den raske verden er intet i forhold til det, man møder fra egne rækker. Så mit gode råd i dette nummer er, prøv at bruge milde ord, samt neutralt tone fald, folk lytter mere til en, når man ikke råber og skriger, samt kommer med personlige angreb.

•Tom Jul Pedersen

LANDSKAMPAGNE MOD TVANG I PSYKIATRIEN ERFARINGSEKSPERTER EFFTERLYSES!

På forårets landsmøde blev det besluttet at gennemføre en landsdækkende kampagne med fokus på, at tvang skal opgives som behandlingsprincip i psykiatrien.

I landsledelsen og i en arbejdsgruppe, der er gået i gang med at planlægge kampagnen, er vi indtil videre nået frem til, at kampagnen bl.a. skal bestå i at:

- LAP udgiver et temanummer af Medlemsbladet om erfaringer med tvang i psykiatrien og begrundelser for at bringe tvangen til ophør. Det er planen, at temanummeret bliver et indstik i Medlemsblad nummer 4 her i 2012. LAP-medlemmer opfordres derfor til at skrive om egne erfaringer med tvangsindlæggelse, fiksering, tvangsmedicinering, dom til behandling mv. Hvis du ikke selv har mod på at skrive, kan du be' om at blive interviewet til bladet. Vi vil gerne have bidrag til bladet så hurtigt som muligt og senest den 1. november. Send bidraget med posten til LAP's sekretariat eller allerhelst som vedhæftet fil i en e-mail til lap@lap.dk.
- LAP afholder "dialog-møde" i hver af regionerne: Nordjylland, Midtjylland, Syddanmark og Sjælland. På møderne, der skal foregå i en af de større byer i hver af regionerne i løbet af januar og februar måned, vil vi i samarbejde med LAP's grundforeninger invitere politikere, pårørende, embedsmænd og behandlere til at indgå i en dialog med os, der har været udsat for tvang i psykiatrien. Også her efterlyser vi LAP-medlemmer, der vil medvirke som oplægsholdere om egne erfaringer og/eller som praktiske medarrangører af møderne.
- LAP i løbet af marts 2013 afholder en større konference i København i samarbejde med diverse faglige foreninger, pårørende- og brugerorganisationer mv. Konferencen skal handle om, hvorfor og hvordan tvang som behandlingsprincip bør og kan bringes til ophør, hvordan dansk lovgivning kan bringes i overensstemmelse med principperne i FN's handicapkonvention, og hvad det indebærer at ophæve særlovgivningen på området. Også til den konference efterlyses LAP-medlemmer, der vil medvirke med oplæg om egne erfaringer og/eller som praktiske medarrangører.

Interesserede kan kontakte LAP's sekretariat eller henvende sig direkte til mig på e-mail: karl@lap.dk eller pr. tlf: 63147248 eller mobil: 51526218

•Udviklingskonsulent
•Karl Bach Jensen

BRUGGERNES BAZAR 2012

Det var ikke pligten til at deltage i fællesskabet - men lysten, der trak 1000 socialt udsatte borgere i Danmark til Odense en ganske almindelig onsdag i august. Temaet for debatten var: "Retten til forskellighed eller pligten til fællesskabet? Har mennesker ikke rettigheder og krav på værdighed - også selv om de ikke er på arbejdsmarkedet?"

Fangekoret sang dagen i gang med fællessang.

Der var godt fyldt op i teltet, da paneldebatten gik i luften, og det siges, at både panelet og deltagerne omkring de runde borde i teltet var fyldt til bristepunktet med lysten til at deltage aktivt og konstruktivt i debatten. Den var tidsbegrænset og den sluttede inden frokost i teltet, men fortsatte lystigt over pladsen. Og pænt suppleret af debatten om Rådets rapport, som blev frigivet til offentlig beskuelse på basaren. Rapporten fik pæne ord med på vejen af Jan Sjørnsen og vi fra LAP priser den velkommen med de afsnit om afskaffelse af tvangsbehandlingen inden for psykiatrien, som de har medtaget.

Årets tema rejser nogle principielle dis-

kussioner i vores kreds, har vi pligter i et fællesskab, et fællesskab er jo det samfund, som vi er en del af, uanset om vi vil det eller ej, så er der ingen, som bor ude på en mark, uden nogen kontakt med omverdenen. Eller på nogen måde helt uden kontakt med livet omkring - når vi regner hele livet. De fleste nyder, at fællesskabet har skabt veje og transport-muligheder, elektroniske kontakt-muligheder og at fællesskabet producerer madvarer, som vi kan købe for penge, som vi enten har fået af fællesskabet eller tjent et sted i fællesskabet. Fællesskabet har nogle funktionsregler, som forpligter det enkelte medlem over for fællesskabets trivsel som fællesskab, deraf pligt. Fællesskabet giver os nogle fordele, disse fordele kan ses som en betaling for overholdelsen af de pligter, vi har.

Selvfølgelig har vi nogle rettigheder, selvom vi ikke er på arbejdsmarkedet, det er blot ikke de samme rettigheder, og det er forskellige steder, vi kan kræve disse rettigheder indfriet.

Jeg tænker, vi som flok er nødt til at blive bedre til at kræve disse rettigheder skal være der, og de skal kunne indfries af samfundet, når vi forlanger det.

Jeg vil sammenligne os udsatte med en gruppe gæs der flyver i luften, når vi flyver samlet, så får vi mere energi, ikke fordi den enkelte får mere energi, men fordi den enkelte bruger mindre energi på at komme frem. Og samtidig har jeg citatet i min hukommelse "vilde fugle flyver, tamme længes". Så længe samfundet prøver at tæmme os udsatte, så vil vi længes og når vi længes kræver vi faktisk flere resurser af samfundet, end når vi flyver. Beskeden til samfundet er, lad os udsatte selv definere vores rammer og lad dem være så frie, at vi får lyst at flyve, det bliver billigst i længden.

For at pirre de fremmødtes nysgerrighed var der ca. 25 organisationer, som havde stillet op med boder og materialer, det meste til gratis uddeling. Der var en bod med velfærdsteknologi og forklaring på fremtidens muligheder for sagsbehandling over nettet og kontakt med myndighederne via nettet. Faktisk skulle det være muligt at klare meget mere af sine sociale kontakt med myndighederne med de mobiltelefoner vi har i dag, men hvem lærer de udsatte dette redskab at kende?

Rådet var talstærkt mødt frem og tog

imod kommentarer til deres rapport om udsatte. Hvis du ikke fik sagt dine kommentarer på dagen, så klik ind på www.udsatte.dk og læs rapporten, skriv til rådet og giv dem dine kommentarer eller blot din historie fra det virkelige liv som udsat.

Der var underholdning ved musikeren Rasmus Nøhr og vores social- og integrationsminister Karen Hækkerup mødte frem og underholdt med ting fra de bonede gulve på Christiansborg Slot. Folketingets mange love, betænkninger og andre sjove skrifter, der rammer de udsatte, uden at de reelt er blevet hørt eller har fået taleret, for hvem kan nå at svare, når folkettinget har ting i høring 1 døgn. Vi håber Karen Hækkerup fik nogle gode input med hjem, men LAP's stand nåede hun ikke omkring og vi ventede endda tålmodigt med at pille den ned til efter kl. 16.

I løbet af dagen blev de forskellige kommunale nedskæringer på udsatte området berørt på forskellige planer, men om de nogensinde når retur til hjemkommunerne er tvivlsomt. Jeg tror, de ender som hjemløse-statements, der står skrevet i luften, og som først kommer frem i de kommunale budgetlinjer, når de fatale fejltrufne beslutninger slår tilbage på de kommunale budgetter som en boomerang, der altid kommer tilbage til den egentlige ejermand.

Dagen sluttede officielt kl. 17, men da havde de fleste allerede pakket deres boder ned, og der var tyndt befolket på pladsen. Baggårds Bandet fra Kirkens Korshær spillede dagens slut sang.

LAP's bod blev bl.a. sponsoreret fra Toms chokolade-fabrikker med lidt slik til de omkring færende basar gæster, der flittigt besøgte boden for at hente vores fine orange net.

Steen Moestrup

TAK FOR EN
RIGTIG GOD
VELAFHOLDT
SOMMERLEJR

Jeg vil bare takke for en rigtig god og hyggelig Sommerlejr-tur, som har været god ud over alle forventninger.

Det har både været sjovt, men også lærerigt at møde ligesindede dvs. sindslidende, som gør, at man på en måde føler, at vi alle sammen er i familie på den ene eller anden måde. At man er flere sindslidende sammen og at ALLE er det (modsat fx SindUngdoms Sommerlejr, som jeg også har deltaget i, hvor der også er frivillige med), det åbner op for accept og for-

ståelse af hinanden, hvor man netop tør at åbne sig op for hinanden og være sig selv, uden at man skal tænke på, at man falder 'uden for' normen og ikke er ligesom 'de andre'.

Ja, jeg har nærmest set hele Sommerlejren som en form for 'udveklingskonference', da man har fået talt med en hel del folk, som man nu har lært at kende. Vi har udvekslet erfaringer, gode råd og delt livshistorie m.v.

Så stor ros til folkene i Sommerlejrgruppen, som har sørget for en Sommerlejr der har været afviklet perfekt uden problemer. At de så også kunne

nå at få mig med, som oprindeligt var på venteliste, skal de også have en særlig ros for, samt at de kunne sørge for vegetar-kost til mig alle dagene.

Alle folk har været så venlige og åbensindede på sommerlejren, at det næsten er for utroligt til at kunne forstå. Legene, festen og turene m.v. og ikke mindst LAP-indslaget med politikeren som kom forbi, har alt sammen været rigtig godt og rystet os deltagere godt sammen. Jeg må sige, at folk er virkelig forstående og støtter hinanden, da alle ved, hvordan det kan være at have op- og nedture, hvor jeg har haft begge dele, specielt nedture, hvor folk så har henvendt sig til mig og tilset, om jeg var okay. Det har folkene bag sommerlejren gjort, men også visse deltagere, som jeg faldt i godt snak med - de har støttet mig ved at komme forbi mit værelse i huset Skoven, hvor de sagde, at de savnede mig. Grunden til, at jeg blev på værelset, var, at jeg isolerede mig lidt, da jeg var bange for, at den allerførste dag var så god, at de andre dage ville blive dårligere.

Så alt i alt en stor ros til hele LAP og alle deltagere for en uforglemmelig sommerlejr-tur.

Her til sidst vil jeg bare dele et interview af mig, som jeg har omtalt. Det er at finde i dagens udgave af Frederiksborg Amtsavis og på nettet. Man kan læse alle artiklerne og hele interviewet i papir-udgaven, men en forkortet version er at finde på nettet, som kan læses her:

<http://www.sn.dk/Socialangsten-fylder-Shais-liv/Frederikssund/artikel/215150>

Shais & Anees

Åbent brev

TIL BESKÆFTIGELSESMINISTER METTE FREDERIKSEN, SOCIAL- OG INTEGRATIONSMINISTER KAREN HÆKKERUP,
MEDLEMMER AF FOLKETINGETS BESKÆFTIGELSESUDBALG OG MEDLEMMER AF FOLKETINGETS SOCIALUDVALG

30. JUNI 2012

I forbindelse med de aktuelle forhandlinger om en reform af førtidspension og fleksjob vil vi gerne fra LAP – Landsforeningen af nuværende og tidligere Psykiatribrugeres side gøre opmærksom på vores ønsker og betænkeligheder i forhold til den forestående reform.

Det har længe været et ønske blandt vores medlemmer, at mulighederne for at gøre karriere, hvad angår uddannelse og lønarbejde bliver forbedret og tilpasset de behov og vanskeligheder, man møder, når og hvis man er eller har været ramt af en psykisk lidelse og oplever et mere eller mindre omfattende psykosocialt handicap.

For nogle år siden gennemførte vi for midler fra Arbejdsmarkedsstyrelsens Handicappulje en større undersøgelse blandt foreningens målgruppe om, hvordan og i hvilket omfang man oplever et psykosocialt handicap i forhold

til arbejdsmarkedet, og hvordan den enkelte kan og gerne vil sætte ord på sine behov for støtte og rimelig tilpasning fra arbejdspladsens side. Sådanne behov for rimelig tilpasning (fx hvad angår indretning af arbejdsplads, kollegiale relationer, fleksibilitet m.h.t. arbejdsintensitet og arbejdstider, accept af svingende dagsform osv.) viste sig, at gå på tværs af de enkeltes specifikke diagnoser. Projektet mundedede ud i en undersøgelsesrapport, en større konference og vedlagte pjecce "Mere end almindelig hensyntagen? Eksempler på inklusion af borgere med psykiske lidelser på arbejdsmarkedet", hvor vi på side 44 – 45 fremstiller foreningens overvejelser vedrørende en kommende førtidspensionsreform: Først skal man fredes, så skal man fristes.

Vi vedlægger også pjecen "Mentorer hjælper psykisk syge i job. Erfaringer og eksempler fra forsøgeprojekt med sociale mentorer", et forsøg LAP gennemførte i samarbejde med 3 kommuner og Discus A/S for Arbejdsmarkedsstyrelsen i årene 2007 – 10. Forsøget viste, at frivillige ordninger med støtte fra en lønnet og kvalificeret social mentor for mange borgere med psykiske lidelser kan spille en afgørende rolle for, at den enkelte lykkes med sine drømme i forhold til uddannelse og arbejde. Udover frivillighedsaspektets afgørende betydning – borgeren vælger selv mentoren til – viste forsøget, at det mange har brug for, er en mentor, der har tid til samtale og kan hjælpe den enkelte med at få styr på hverdagslivet og med at finde rundt i de offentlige systemer og advokere, for at borgerens ønsker og drømme bliver lyttet til og imødekommet.

Endelig henvises til hæftet "Alle har en drøm. Erfaringer fra uddannelsesforløb for socialt udsatte", som omhandler en række kursus- og udvik-

lingsforløb gennemført for Servicestyrelsen af et konsortium med AOF Job, University College Lillebælt, Discus A/S, SAND og LAP som aktører. Det projekt viste ligeledes, at frivillighed og en individuelt tilpasset indsats er afgørende for at udsatte borgere på overførselsindkomster, inkl. mange borgere med førtidspension grundet en psykisk lidelse, opnåede succes i deres bestræbelser for at vende tilbage til eller komme tættere på arbejdsmarkedet.

På baggrund af de indhøstede erfaringer med ovennævnte forsøg og projekter og på baggrund af vores medlemmers tilkendegivelser vil vi gerne fremhæve følgende forventninger og betænkeligheder i forhold til den forestående reform:

1 Vi er absolut positivt stemt over for ideen om ressourceforløb frem for mere eller mindre velovervejede tildelinger af førtidspension, men ser meget gerne at ydelsesniveauet i forbindelse med forløbene ændres fra kontanthjælps- til dagpengeniveau. Af lovgivningen og kommende vejledninger bør det tydeligt fremgå:

a at ressourceforløb skal tilbydes, planlægges og gennemføres ud fra princippet: "Intet om mig uden mig". Borgeren skal have ret til og mulighed for at være hovedaktør hele vejen igennem forløbet. Det anser vi som en afgørende forudsætning, for at det enkelte forløb kan gennemføres og blive en succes.

b at der under ressourceforløb ikke må stilles krav til den enkelte om at modtage bestemte former for behandling, som vedkommende ønsker sig frabedt. Bestemmelser i sygedagpengelovgivningen tolkes som bekendt i nogle af landets kommuner på en sådan måde, at

den enkelte oplever sig tvunget til at modtage uønsket behandling med psykofarmaka eller ECT, med fare for ellers at miste sit forsørgelsesgrundlag. Noget sådant må ikke kunne ske, når og hvis man tilkendes et ressourceforløb, her må retten til fuldt informeret samtykke og frivillighed i enhver behandlingsrelation fuldt ud respekteres, som en vigtig forudsætning for at forløbene lykkes.

• at man under ressourceforløb får adgang til støtte fra en selvvalgt social mentor eller personligt ombud, der uden at have myndighedsbeføjelser kan assistere den enkelte med at få styr på livet og finde frem til og formulere egne ønsker og behov.

• at der for og med den enkelte borger arbejdes systematisk med at beskrive ressourcer og vanskeligheder og sættes ord på behov for støtte og rimelig tilpasning i forhold til liv i egen bolig, uddannelse og arbejde. Således bliver det ikke den enkeltes evt. psykiatriske diagnose, men reelle behov, der bliver styrende for indsatsen.

• at den enkelte informeres om, støttes i og opmuntres til at benytte eksisterende ordninger, såsom specialpædagogisk støtte (SPS) til uddannelse, personlig assistance på arbejdspladsen og hvis overgang til anden forsørgelse kommer på tale: muligheder for revalidering, handicaptillæg til SU mv.

2 Mange af vores medlemmer har benyttet sig af, at man med førtidspensionstildeling efter den "gamle ordning" fra før 1.01.2003 har det, der populært kaldes "frit lejde", når man vil afprøve sig selv i forhold til uddannelse og/eller lønnet arbejde, altså at man nok

kan blive modregnet i pensionen eller få denne gjort hvilende, afhængig af en evt. lønindtægts størrelse, men ikke kan få pensionstildelingen frakendt. Mange på den nye førtidspensionsordning afholder sig fra at uddanne sig eller søge og tage lønnet arbejde af frygt for at miste pensionstildelingen. Der bør også for førtidspensionister under den nye ordning indføres en sådan regel om frit lejde, om ikke livsvarigt, så for en længere årrække, fx 10 år.

3 Mange af vores medlemmer oplever det som stærkt diskriminerende, at de, når de bor sammen med eller bliver gift med en anden person, modregnes i pensionen. Det er et udbredt ønske, at denne modregning bringes til ophør, idet den kan forhindre, at man overhovedet vælger at leve i fælles bolig.

4 Der bør i revisionen af førtidspensionslovgivningen tages højde for, at mange førtidspensionister oplever en væsentlig nedgang i levestandard, når de når folkepensionsalderen. Den eksisterende ordning med at kunne indbetale til ATP med kommunalt "dobbeltp" bidrag opleves langt fra som tilstrækkelig for at undgå en sådan indkomstsnedgang. I en tid, hvor næsten alle, der er på arbejdsmarkedet, har aftalte pensionsopsparinger, bør der ske væsentlige forbedringer i form af en automatisk indbetaling til supplerende alderspension.

5 I forhold til den foreslåede reform af fleksjobordningen opfatter vi det som positivt, at man også med en relativt lav arbejdsevne forventes at kunne komme i betragtning. Vi stiller os imidlertid skeptiske over for de foreslåede besparel-

ser på området, der betyder, at man som fleksjobber med en varigt nedsat arbejdsevne aldrig vil kunne komme op på samme lønniveau som sine kolleger. Vi opfatter forslaget som stridende imod kompensationsprincippet i dansk handicappolitik. Vi finder desuden forslaget om midlertidige tilkendelser af fleksjob 5 år ad gangen til personer under 40 år urimeligt, især når det tages i betragtning, at der med den foreslåede aflønningsform allerede er indbygget kraftige incitamenter til at søge at opnå ansættelse på almindelige vilkår. Også ved tildeling af fleksjob bør der gives frit lejde, fx i minimum 10 år med henblik på at afprøve sig selv i ordinære ansættelsesforhold.

Vi stiller os gerne fra foreningens side til rådighed med yderligere uddybning af denne henvendelse.

Karl Bach Jensen,
udvildningskonsulent

Jeg har lige læst LAP's sommernummer 2. 2012. På side 6 bringes en artikel, KOMMENTARER, som bl.a. omhandler, at det er dyrt at være psykiatrisk patient, idet vedkommende skriver, at psykologsamtaler er dyre, m.v.

Under en tre måneder lang tvangsindlæggelse i sommeren 2007, blev jeg ikke sygemeldt, trods gentagne anmodninger herom, men oppebar arbejdsløshedsdagpenge fra A-kasse. Det blev efterfølgende dyrt. Jeg har ikke haft råd til en psykolog, så det mærkelige hospitalsophold kunne udredes – og en psykiater har jeg aldrig set – til trods for, at jeg er diagnosticeret med de største sindslidelser der findes, bl.a. paranoid skizofreni med persekutoriske vrangforestillinger.

Jeg aldrig har været sygemeldt eller indstillet til førtidspension, og har været på arbejdsmarkedet en stor del af mit ufaglærte liv, bl.a. har jeg passet telefonomstilling, solgt billetter, været ekspeditrice og var ansat til ca. 2004, hvor jeg nærmede mig 60 år og der ikke var så meget arbejde at få.

At patienter selv skal betale for bl.a. psykologhjælp, forstår jeg ikke, da sådanne samtaler tilsyneladende er gratis for pårørende og jeg tænker på, hvorfor kun de pårørende får tilbudt psykologhjælp. Burde det ikke være omvendt? Om det er korrekt oplyst, at pårørende kan få op til 20 gratis psykologsamtaler, hvis de har en tvangsindlagt pårørende, ved jeg ikke – men det kan måske belyses på en eller anden måde?

Da jeg var tvangsindlagt kom en pårørende på besøg – som jeg ingen kontakt har haft med livet igennem – denne medbragte bl.a. en del aflagt brugt tøj, som jeg skulle bruge – uvist af hvilken grund – for jeg havde selv tøj med og alt nattøj, kimono, undertøj, håndklæder og vaskeklude m.v. lå på et stort rullebord, som stod på hospitalsgangen.

I den bedste mening

Det var et meget lille værelse, jeg opholdt mig i, og der var ikke plads til ret mange poser og pakker med tøj og sager. Det aflagte tøj var for stort, og der var træsko, som ikke egner sig til at gå med på en hospitalsgang. Jeg havde selv to par forholdsvis nye bløde kondisko med. Jeg fortalte om det brugte tøj til plejepersonalet. "Skidt med det", sagde de. Det kan vi aflevere i genbrugsbutikken i morgen. Aftenvagterne noterede så i cardex, at dagvagterne skulle tage det med, når de gik til kiosken for dem, som ikke måtte gå ud.

Efter at have opnået udgang i en halv time, var jeg på gåtur med kontaktsygeplejersken og en sygeplejeelev, og da vi gik forbi genbrugsbutikken, sagde jeg henkastet: "Nå, det er så her mit tøj havner," hvilket fik sygeplejersken til at reagere. Hun mente nu, at jeg var mere syg end først antaget, idet jeg troede på at hospitalet stjal mit tøj, og leverede det i genbrugsbutikken.

Jeg kunne ikke overbevise hende om, at det ikke var dét, jeg mente. Vi hastede så tilbage til afdelingen, og sygeplejersken skrev i cardex, at jeg var mere syg end først antaget, for jeg havde ved gåtur med personalet givet udtryk for, at hospitalet stjal mit tøj, og leverede det i hospitalets genbrugsbutik.

Disse oplevelser kunne jeg skrive mange af – men når én historie er fortalt, er det såmænd rigeligt, for de andre ligner til forveksling, og det viser hvor let psykiatrien tager fejl, og hvor let det er at få et eller andet hæftet på sig, som ikke er til at ændre. Jeg fortalte om oplevelsen til plejepersonalet. Jo, det kunne de da godt se, og de ville prøve at få slettet eller tilføjet, at det var en fejltagelse – men det blev aldrig til noget, og det står der stadig, sammen med uendelig mange andre mærkelige ting. Nogle er til at græde over, og nogle til at grine af. – Og jeg har oplevet, at vi lo af det, når plejerne kom til snak om aftenen på mit væ-

relse – latter var en sjælden lyd på lukkede afdelinger på psykiatrisk hospital i Risskov.

Efter udskrivning fra psykiatrisk hospital fik jeg konstateret en hjerteklapplidelse. Det var sådan det hele begyndte. Jeg var svimmel og utilpas, og daværende praktiserende læge mente, at det var en kronisk psykisk sygdom.

Uagtet hvad jeg har oplevet, er jeg heldigvis af den opfattelse, at der findes ordentlige læger indenfor psykiatrien – men på den afdeling hvor jeg befandt mig, var det småt med viden og lægefaglig kunnen, og som fortalt absolut ingen omhyggelighed med diagnoser, hverken psykiatiske eller somatiske. Hvis nogen blev somatisk syge sendte afdelingen bud efter lægerne fra Amtssygehuset. De blev omtalt som "medicinerende". Amtssygehuset blev kaldt "datterselskabet". Blodprøver og forskellige ting skulle "medicinerende" se på. Jamen, de er vel medicinerende alle sammen, sagde jeg til personalet. De sagde blot at det skulle jeg ikke spekulere på. Nu sendte de bud efter en fin speciallæge fra Amtssygehuset, som skulle se på mine blodprøver.

Der kom så en speciallæge i blodsygdomme fra "datterselskabet". Hvis det skulle være rigtigt, skulle jeg indlægges på endokrinologisk afdeling. Men så måtte psykiatrisk hospital ophæve tvangsindlæggelsen og det ville de ikke, så indlæggelsen blev ikke til noget. Hvis det var sket, havde man sikkert opdaget hjertelidelsen.

Efter 3 måneder blev jeg dog udskrevet, og jeg faldt næsten ind ad døren på Skejby Sygehus. Jeg var meget udmattet efter opholdet på psykiatrisk afdeling. På psykiatrisk sker alting i den bedste mening. Alting er til for at hjælpe. HELT BESTEMT. – Også selvom patienterne bliver syge af medicinen, og nogle dør, er det i den bedste mening. Hvis psykiatrien føler sig mistænkeliggjort og til tider bliver kaldt primitiv, er

det måske ikke underligt. Det må være til at forstå, at diagnoser ikke blot kan skrives af. Der kan jo være somatiske sygdomme – alene – eller sammen med psykiatiske sygdomme, og så skabes et andet billede af situationen.

Det kan også være pårørende eller familie, der er syge og mangler omsorg og støtte til egne problemer, og det kan de så få ved at have en "syg" pårørende.

I håndbog for "Patienter og Pårørende" oplyses, at man prøver at få så meget at vide om patienten som muligt gennem de pårørende. Det virker da noget usmageligt. Hvorfor taler man ikke med patienten selv? Sygehuset bør i så fald sikre sig, at den pårørende har kontakt til og ved noget om patienten, og at det ikke er den pårørendes egne problemer, der er tale om.

Det giver også stof til eftertanke, at Danmark har et langt større antal psykisk syge end andre lande på samme størrelse. Psykiatiske diagnoser "sidder åbenbart løst" her i landet. Jeg tror ikke på, at halvdelen af de indlagte reelt er psykisk syge. De har fået en tilfældig diagnose, som så bliver ved med at gå igen i journalerne. Og så skal man være mere end stærk og mere end heldig for at kæmpe sig fri af systemet.

Hvis folk først er kommet til psykiatrien én gang, kommer de som regel igen og igen...

På somatiske sygehuse er man interesseret i at få patienterne raske og ud fra hospitalet. I psykiatrien er man mange steder interesseret i zombi patienter som kommer igen og igen.

Det er der nogen, som lever højt på – ikke mindst medicinalindustrien...

Kirsten Flgaard

Årets SOMMERLEJR i LAP-regi

Turen gik til Juelsminde, faktisk mødtes de fleste i Vejle for at tage bussen til Juelsminde. Det var på forhånd annonceret, at afgangen var præcis kl. 15.15, og der blev ikke lagt nogen slendrian for dagen fra starten, så bussen afgik præcis og med de deltagere, som havde fundet frem i tide. Det var jo en lejr for selvhjulpne folk, så alle havde selv måttet finde tider og afgang i køreplanen for at nå frem. Enkelte valgte at køre i bil til stedet, der ligger skønt hævet over Juelsminde By.

Hellebjerg Idrætsefterskole er egentlig for de unge, der gerne vil idræt og klare det sidste år af folkeskolen borte fra forældrenes trygge favntag. For os LAPper var det på mange måder gensynet med en lokalitet, som vi allerede kendte. En del nye havde dog fundet vejen til den efterstræbte sommerlejr og fået sendt en tilmelding så tidligt, at de var med blandt de 66 personer, som der var afsat plads til. Maden var i år bestilt udefra, det var festmiddag hver dag, fed og kulhydratrig mad, vi var jo på en skole med masser af idrætsfaciliteter, så nogen har ment, vi skulle have masser af energi til træningstimerne.

Den første dag var der skattejagt rundt på skolen, den var lidt forsinket, men endte dog med en kæmpe lagkagesmagning i spisesalen kl. 16. Skattene var nemlig dele til at lave lagkager af og deltagerne havde været kreative.

Resten af ugen stod Lone T for kagebagning, og der var masser af kageværk, både til store og små, tykke og tynde, samt de sukkersyge, der foretrak kager med lavt sukkerindhold og masser af fiber.

I det kreative værksted havde Merete slået folderne løs og købt ind til postkort med påklæbede blomster, udstansede blade og guldsilhuetter, der kunne farvelægges. Alle dagene var der god gang i værkstedet og ikke mindst Meretes flittige snakketøj. Og mangen en mand blev indfanget til at klippe/klistre. Pigerne fandt selv vejen forbi.

Fra mandag morgen var der cykler, og de blev flittigt brugt til byture og cykelture til stranden. Faktisk var der ofte kødannelse for at få en cykel, sidste år havde de nemlig ikke været så flittigt i brug, og derfor var antallet skåret lidt ned.

En dag var der bestilt en kæmpe bus, den skulle køre os til Givskud Zoo, en park med vilde dyr fra Afrikas savanner, der frit gik rundt mens vi trygt sad og kiggede på dem fra bussen. Der var ingen aber, som stjal vores vinduesvisker, og løverne nøjedes med at brøle ad bussen, men forholdt sig ellers roligt i middagsheden. Frokosten bestod af to sandwich, pænt smurt af cateringfirmaet. Tigrene var dovne i middagsheden, mens bæverne, der var nyankommet til Zoo'en, var mægtig legelystne, da fodringstiden indfandt sig. Deres forbrænding er så høj, at de spiser op til en tredjedel af deres vægt dagligt.

LAP-legene var en del af programmet, og folk var ivrige efter at vinde de mange præmier, som var udlovet for de valgte idrætsaktiviteter, hvor alle kunne folde sig ud, når blot de ville bringe deres legeinstinkter i højsædet og slippe hæmningerne.

En dag fandt nogle kreative personer på, at når man ikke kunne lokke folk til stranden, så kunne man da lokke dem til at spille eller se på strandvolleyball, så der blev indkøbt en farvestrålende bold til glæde for de spillende og til

blomster til festen

strand vejr...

st i natten

morskab for tilskuerne. Det blev til flere kampe og mange spil flere gange i løbet af de sidste par dage. Deltagernes eget initiativ var jo i højsædet, og det gjaldt også om aftenen, når snakken gik om lejrbalet, der var hygge og sommetider blev sanghæftet hentet frem, men mange savnede de store sangbøger, som Else havde slæbt med til Hellebjerg i sin tid som tovholder for sommerlejrgruppen.

I år var det Gunver som var tovholder på lejren, og næste år er det Birgittes tur til at være tovholder.

Festaftenen startede allerede tidligt, der skulle prøves en kreativ bordopstilling, men den måtte opgives, så vi kom pænt til at sidde ved 3 lange borde med flotte orange duge og masser af friske blomster dekorationer, der var skabt til lejligheden af kreative deltagere på lejren. Bordet var dækket, festmiddagen blev serveret, og siden blev der spillet op til dans. Et firmandsorkester fra Randers leverede musikken, og de spillede også fødselsdagssang for Paul. Faktisk spillede de til den lyse morgen, for klokken var 2.30, da den sidste sang gik gennem anlægget og den sidste gæst forlod dansegulvet. Dagen derpå

var sløv for alle de festglade LAPper og sent blev morgenmaden serveret af den talstærke sommerlejrgruppe, der flittigt sørgede for morgenbrød og friskt smør til brødet, syltetøj til den søde gane og ost til alle de andre.

Det var lykkedes for Inger at få presset en politiker fra Dansk Folkepart, Karina Adsbøl til at komme mandag aften og lytte til os. Karina er handicap ordfører. Fortalte lidt om sin vej til folketinget og sine opgaver for tiden. Og derefter gav hun ordet til deltagerne, der flittigt kom frem med deres mangfoldige historier af svigt og manglende forståelse fra sagsbehandlers side. Ca 30 deltog i debatten og talelysten var så stor, at der blev valgt en ordstyrer. Mange ville gerne til orde og Karina lyttede bravt, skrev notater og lovede at gå videre med de mange oplevelser af svigt, ikke som enkelt sager, men Karina havde allerede lagt for dagen, at hun havde stået en nær veninde bi i en sag. Og var chokeret over at lægeerklæringer, speciallægeudtalelser på stribe blev underkendt af kommunale lægekonsulenter, der tilsyneladende vidste bedre om en patient, de aldrig havde mødt.

Jack forestod flittigt kiosksalget bistået af Gert, og de to var nærmest rødglødende, da spisesalen blev anvendt til folketingsdebatten og deres annoncerede kiosktid måtte foregå i tavshed. Sådant var der faktisk mange små optrin og konflikter på sommerlejren, men sommerlejrgruppen formåede at få dem bragt til tavshed. Og når man fredag eftermiddag lyttede med på evalueringen, så var der næsten kun ros til overs for gruppen og ganske få forslag til forbedring. Lejren havde været præget af stor afslapning og ferie stemning, hvor mange fik deres indefrosne sindsbevægelser sat fri og snakkede løs om deres oplevelser gennem livet. Rigtig mange gav udtryk for, at det havde været den bedste sommerlejr, de havde oplevet og de tog hjem med fornyet livslyst og havde brudt grænser, der havde stået dem i vejen i årevis.

Både i 2011 og 2012 har det været TrygFonden, som har finansieret LAP's sommerlejr, og der skal fra de mange deltagere lyde en tak.

Steen Møestrup

DIGTE OG TANKER

VINTER

dage brugt op

I FRIHED OG KOLDE LUFTSTRØMME
MIT VARME HJERTE
ORKEDE IKKE AT FRYSE TIL
MANGE GLADE DAGE
BRAGTE MIG I SIKKERHED
TIL NU HVOR VÅREN STÅR PÅ KLEM
FØRHEN VAR JEG INDSVØBT I TÅGE OG DIS
DER STOD KUN ENSOMHED
OG IKKE VIDERE PÅ VEJEN
NU STRÅLER MIT HJERTE
SOM JULENS LYS
HVOR JEG END FÆRDES
MIN STUE ER SÅ LAV
SÅ JEG ØVERST OPPE HAR PYNDET
MED TINGELTANGEL
DER BEVÆGER SIG AFTENEN LANG
JEG SER FOR MIT BLIK
DEN LILLE VINTERGÆK
STÅR OG STIKKER SIT KLOKKEHOVED FREM
BLÆSTEN FEJER CYKLER OG BILER AF STED
HVOR MON DE SKAL HEN?
SOLEN STÅR OP OVER HAVET
OG EN MASSE BLIVER IGEN BEGAVET
DER BLIVER GRAVET
OG SAVET AF TRÆER
GRENE LIGGER I SKOVEN SOM SKULPTURER
UNDER DEM LIGGER DET VI KENDER SÅ GODT
INDE I BYEN LIGNER DET ET RAGNAROK
IMENS UNGDOM I VÅR SIDDER OG
TÆRSKER OPGAVER TIL DEN KOMMENDE
SÆSON I HÅB OM HUEN SAT PÅ
HVIS DET VAR MIG - DET BLEV DET DOG ALDRIG -
DER VILLE BESTÅ - SOM ANDRE LEDERE VILLE JEG
FÅ ALLE DE SVAGESTE EN PLADS I SOLEN
TILBAGE IGEN, OG FÅ ALLE DE TYREFÆGTERE VÆK
DER ALDRIG VIL FRED MEN BARE SLÅS
SÅ LANDSMÆND DØR AF SKRÆK

Conni Petersen

BÆLTEFIKSERING OG Tvangsmedicinering

Pas på at du sidder roligt på stolen.
Lad være med at sparke og slå til reolen.
"Den lukkede" er din sikre oase.
Der kan du hvile – og som zombi dase.
Styr dine arme når du kommunikerer.
De misforstår nemt – så du risikerer.
At dine protester mødes med tvang.
Og så går et særligt cirkus i gang.
Alarmen kalder på – Bæltefiksering!
Recepten hedder nu – Tvangsmedicinering!

Helene Duelund Mortensen

LÆGEMIDDEL = MIDDEL LÆGE?

Er lægemidler – midler som læger?
Eller er de i stedet ligesom tæger?
Som suger sig fast og gør dig til fange.
Dosis stiger og du bliver bange.
For koncentrationen der stiger i blodet.
Hjemmedicinen påvirker ho'det.
Virkning og bivirkning kolliderer.
Jo mere medicin lægen ordinerer.
Bivirkninger er ingen spøg.
Prisen kan blive alt for høj.
Så tag psykofarmaka med et gran salt!
I værste fald kan det ende fatalt!

Helene Duelund Mortensen

SKØR MED ROCK

"Skør med rock" blev i år afholdt for 19. gang den 7. juni. Festivalen er for psykiatribrugere og ansatte fra hele Jylland og blev i år afholdt på Kragelund i Århus.

41 bands og solister optrådte på to store scener og en caféscene. LAP var også på pletten med foldere og pjecer. Mange var interesseret. Alt i alt gik dagen storartet trods det dårlige vejr.

Lillian Rank

FODEN I HOSEN

En ny psykiater – En ny diagnose!
Symptombehandling – som fod i hose!
Hvem sætter normen for det normale?

Og tal på alle de sære og gale?
Hører du stemmer? – Så vær på det rene.

Du regnes for én af de scizofrene!
Stemplet sidder i nakken og panden.
Du spræller i nettet som bare fanden.

Så tag dig i agt for diagnosen.
Som sjældent passer til foden i hosen.

Helene Duellund Mortensen

Se positivt på det

I sidste nummer af vores LAP blad kan man læse en artikel, hvor skribenten har de negative briller på.

Den får ikke for lidt, fx. fik hun medicin, der var langt over max dosis. Jeg bliver også omtalt i lidet flatterende vendinger. Der står: "Og uanset hvad du påstår i din artikel". Jeg påstod ikke noget, men argumenterede for, at sindslidende ikke bliver diskrimineret. Hun er fortaler for, at målgruppen bliver dårligt behandlet, de bliver fx. talt ned til af de raske. Det er dog intet i forhold til den måde, som sindslidende behandler hinanden på, som jeg har beskrevet andet sted i bladet.

Det hører man dog meget sjældent om, altså at sindslidende behandler hinanden ringere, end de raske gør. Man kræver noget af omgivelserne, man ikke gang selv er i nærheden af at opfylde. Så selv om man er på førtidspension, er der fordele, så som at der ikke er fare for, at man ryger på kontanthjælp, og man er sikker på at kunne betale afdragene på den lejlighed, man har købt. Så slemt er det heller ikke at tilhøre målgruppen, der er mange positive sider, man også kan fokusere på.

Tom Jul Pedersen

Med LAP til folkemøde på Bornholm

Tidlig fredag morgen den 15. juni 2012 stod bussen til Folkemødet på Bornholm klar ved Royal Hotel i København, hvor vi 5 LAP'er måske 6, men blev 5, kom af sted.

Over Sydhavnen, Amager og Øresundsbroen gik det til svenska kysten, hvor vi i Simrishamn kom ombord på færgen der sejlede direkte til Allinge, hvor Folkemødet foregik.

Medlemsblade, brochurer, kuglepenne og lærredsposer blev i forvejen fragtet over sammen med Steen fra Landsledelsen, som skulle være med i "EN AF OS" arrangement.

Vel ovre på Bornholm, i et mylder af telte og diverse andre studepladser med politiske partier og alskens forskellige bevægelser og organisationer fik vi LAP'er lov til at have vores materiale stående i regionernes telt, som på den måde blev vores udgangssted. Ud med de orange farvede lærredstasker, ilagt medlemsblad, brochure og kuglepen, med de lange stropper så taskerne kunne bruges som skuldertaske. Det gik fint med at uddele vores materiale, men ligefrem synlig som

forening blev vi ikke, for vi havde ikke rigtigt forberedt os på, hvilke muligheder vi som forening ville kunne have ved Folkemødet.

Folkemødet er et weekendmøde, hvor mange af folketingets politikere kommer for at debattere emner og komme i snak med almindelige mennesker, hvorfor det for partierne er vigtigt at være til stede.

Endvidere er der mange forskellige foreninger, som også fremkommer med det, de gerne vil gøre både almindelige folk og i særdeleshed politikere opmærksomme på ved at invitere dem til at debattere de emner, de synes, er vigtige.

Da vi i LAP ikke havde egentlig begreb om, hvad Folkemødet var for en form for møde, var vi ikke særlig meget forberedte på, hvad vi kom over til.

Derfor var det noget tyndt, hvad LAP som forening fik ud af Folkemødet, men nu ved vi dog, hvilke muligheder der vitterlig er ved Folkemødet, og derfor skal vi forberede os langt mere, bedre og bruge de umådelige muligheder, vi som forening vil kunne bruge ved kommende folkemøder.

En af de ting, der kunne være godt på Folkemødet, vil være at have en ladcykel med eller låne en på Bornholm og med den køre rundt i hele Allinge by og bruge den som blikfang og få en snak med folk, som vi møder.

Derudover at være med til at skabe debat, ved at vi lader os selv invitere til debattmøde hos de forskellige partier, allerede her og nu, inden partierne

planlægger det næste folkemøde.

Derudover kan vi komme med indlæg ved folkets talerstol, således at vi kan have flere forskellige medlemmer til at fortælle deres historie om, hvad det vil sige at være bruger af psykiatrien, og hvad vi synes, der kunne være godt at få ændret ved psykiatrien.

Vi kan også sende pressemeddelelse ud, om at LAP vil være til stede ved Folkemødet. LAP vil kunne lave en happening om et psykiatrisk emne, som optakt til videre debat på Folkemødet, som så netop vil kunne give interesse for det emne, vi i LAP kunne tænke os, skulle debatteres hos de forskellige partier og andre relaterede organisationer og foreninger.

Så derfor vil det være godt om du, der her sidder med medlemsbladet og læser dette, har ideer til, hvad vi som forening kunne bruge Folkemødet på Bornholm til.

Send dine ideer og forslag til Landsledelsen: LAP, Store Glasvej 49, 5000 Odense C. eller til lap@lap.dk (mrk.: Folkemøde Bornholm).

Lars Kristensen

Krop umuligt sind

Jeg har lige læst om et tiltag på et værested: Kropsorienteret recovery, og det får mig til at tænke på den medicin, jeg i mange år har måttet indtage, fordi jeg ubetinget troede på lægerne og psykiaterne og deres professionalisme og dygtighed. Det skulle vise sig, at min autoritetstro og tillid til læger, kun førte en ting med sig. Dårligdom og mere sygdom, mere medicin og mindre forståelse.

Hvordan har en patient i psykiatrien det? Det kan være mere end svært for en udenforstående at sætte sig ind i. De symptomer, man bliver medicineret for, stammer fra psyke og sind, men medicinen påvirker også kroppen og det ofte i uheldig retning. Den medicinske spændetrøje fremmaner et smil på patientens ansigt, der modsiges af de symptomer, kroppen har fået at slås med. Sindet er stille som vandoverfladen og de ubehagelige psykiske symptomer, man før sloges med, er for en tid væk. Men kroppen har fået noget at tænke på.

Fedme, ofte ledsaget af diabetes II, tendens til blodpropper, stivhed i muskler og led, eller en ubehagelig uro og snurren i

kroppen og et sexliv, der er gjort umuligt. Det er bare nogle få af de bivirkninger, medicinsk behandling kan give. Et menneske, der slås mod odds, der er næsten umulige, i et forsøg på at rette kroppen op. Et menneske, hvis sind ikke ænses ubehagelige tanker, men hvis krop er foroverbøjet og går langsomt og slæbende. Et menneske, hvis hele krop udtrykker "ked af det-hed" og nedtrykthed, men hvis sind ikke føler noget!

De psykiske symptomer kan være stærkt ubehagelige. Men de kropslige symptomer, der ledsages af en alt for kraftig medicinering, er ligeså ubehagelige. Efterhånden bliver man som menneske fanget i en krop, hvis sind er medicineret og ude af stand til at komme videre. Ude af stand til at tage beslutninger, der kræver et plastisk og fleksibelt sind og bevare en krop, der afspejler velbehag og funktionsduelighed.

Jeg har ikke noget mod brugen af medicin. Tværtimod, kan medicin i små doser være en god og hjælpende hånd. Men i store doser og givet med ufølsomhed over for den enkelte patient, uden hensyntagen til individualitet, kan medicin

være dræbende for at komme sig. Den bliver blot en spændetrøje.

Sindet er blankt og stille. Hvis man kastede en mønt ned på det, ville mønten ikke synke til bunds. Den ville blive liggende på sindets overflade, og sindet ville ikke tage notits deraf. Kroppen er langsom og foroverbøjet. Han slæber sig gennem sin dag og bemærker ikke, de mange blikke han får. Han er ligeglad. Han er ikke selvhønførende, som en psykiater ville sige, men tilfreds og velmedicineret. Giv os for helvede en chance til et liv. Giv os en behandling vi er glade og tilfredse med. Lad os få indflydelse, giv os mulighed for "patient til patient" undervisning og recovery. Drop jeres "vi alene vide" holdning og modtag mennesker, hvis psyke er i nød, med værdighed og ydmyghed.

Vi er mennesker, der har krav på at blive lyttet til, fordi vi kender vores symptomer indefra og ved alt om, hvordan medicin påvirker sind og krop. Brug vores kompetencer til at hjælpe andre patienter, der har brug for forståelse og indlevelse. Vi er de bedste, til at give det!

Terkel Winther

RÅDGIVNING FOR LAP-MEDLEMMER VED SOCIALRÅDGIVER RIE BRO

Rie kan træffes alle onsdage i lige uger mellem 18.00 og 20.00, hvor hun giver råd og vejledning. Du kan ringe til Rie eller sende hende en mail. Hvis du ønsker det, kan du henvende dig anonymt.

Ries tlf. nr.: 20 13 55 11

Ries e-mail adresse: rie@lap.dk

De kommende måneder er Rie ved telefonen følgende onsdage mellem kl. 8.00 og 20.00: 17. oktober, 31. oktober, 14. november, 28. november og 12. december.

Når fornuften kommer på afveje

Ofte tænkte jeg: hvorfor er jeg her? Men aldrig tænkte jeg den tanke færdig: hvad er meningen med livet?

Jeg nåede aldrig længere end til min egen næsetip. Meningen med alle andres tilstedeværelse syntes ligegyldig. Men min egen eksistens blev revurderet oftere og oftere. Tiden på den lukkede var egentlig ikke lang. Men tiden udenfor var bogstavelig talt heller ikke lang! Tiden på psykiatrisk afdeling gjorde mig til en tænker, men ofte lidt for meget. Jeg tænkte dagen lang, og var ved at blive sindssyg af min egen måde at tænke på. Jeg søgte ofte nye bekendtskaber, men alle dem, der var bare nogenlunde realistiske, sad enten inde for røveri eller røg hash hver dag. Så tænkte jeg: er det meningen med deres liv? – og er meningen med mit at være indlagt? Dette var en skrækkelig – men realistisk – tanke. Verden blev pludselig meget underlig, men ikke ligeså underlig, som jeg sandsynligvis var. Min egen eksistens blev stort set så ligegyldig som alle andres. Hvorfor skulle jeg være institutionsbarn? Hvorfor var meningen med MIT liv at være indlagt – var der ikke andet, jeg kunne finde ud af? Til tider tvivlede jeg. Jeg var skrup-forvirret i mit lille hoved, og måtte efter lang tids undren sande, at jeg ikke kunne svare på det spørgsmål.

Alle talte om mine ressourcer, men hvorfor kunne jeg ikke få noget godt ud af dem? Hvorfor var jeg så dum, at jeg ikke udnyttede mine kreative evner, når jeg havde mulighed for det? Hvorfor brugte jeg ikke min sproglige indsigt til noget fornuftigt? Havde jeg givet op? Det var uhyggeligt. Måske havde jeg givet op for en stund, men ingen påstod, at håbet ikke kunne komme

igen. Kun jeg. Jeg vidste ikke, om jeg overhovedet ville håbe. Om jeg overhovedet ville tro. Og hvor nemme er tingene så? Min frygt for sandheden var, trods alle mine forsøg på at indse den, rigtig svær at overkomme. Der var ingen at hive fat i, som var i samme båd. Jeg var alene på tømmerflåden på det store, mørke hav. Hvad gør man så? Jeg tyede til de velkendte løsninger, som på ingen måde var konstruktive, men som jeg var tryk ved. Jeg kunne udrette mirakler på negativ vis, via min opfindsomhed. Jeg kunne finde løsning på ethvert selvskade-problem. Ingen kunne læse mine tanker, og det udnyttede jeg.

Min tilstand stod stille, og jo mere jeg tænkte, jo mere underlig blev jeg. Væskevablerne på mine håndled blev ved med at vokse, pletten i mit hoved blev større, og mine ar forblev sår. Tilliden til mig blev - fra deres side - kun mindre. Og frustrationen over deres overgreb blev større. Altid var jeg på vagt for at finde enhver given lejlighed til at skade mig selv, og de var på vagt for at forhindre mig i at udøve selvskaden. Nogle gange lykkedes det mig; nogle gange lykkedes det dem. Nogle personaler gav mig råd til, hvordan jeg kunne få det bedre, og ofte tænkte jeg: hvad fanden ved de om noget som helst? Andre gange tænkte jeg: hvorfor kan jeg ikke bare gøre, som de siger? Min ambivalens strakte sig over hele min rygøjle, og forvirringen overtog størstedelen af min hjerne. Jeg følte ofte, at jeg ikke eksisterede på plan med nogle andre, fordi jeg var så forvirret, trist og magtesløs.

Det var også svært at finde ud af, hvad jeg egentlig ville. Der var så mange retninger at rende i, og jeg stod med et

ben i hver retning. Pludselig blev jeg til et tusindben. Manglen på vilje var mærkbar, især overfor mine pårørende. De var ligeså frustrerede som jeg, hvis ikke mere. Jeg vidste ikke længere, hvad jeg skulle sige til dem, for de var kede af at høre, at alt gik i den forkerte retning. Efterhånden sagde jeg ikke rigtig noget til dem, fordi der intet positivt var. Jeg var alligevel afhængig af at snakke med dem, fordi de var min eneste forbindelse til "virkeligheden", og den behøvede jeg! Selvom samtalerne var tomme ord, var det rart for mig. Alligevel havde jeg enormt dårlig samvittighed overfor dem, for jeg følte mig som den mest dårlige datter, søster, kusine og moster. Jeg ville så gerne leve et liv tæt på min familie og veninder, uden at være afhængig af dem. Som andre 20-årige. Men noget holdt mig tilbage, og holdt sygdommen i skak. Min intelligens blev ikke brugt til andet end at tænke, tegne og skrive. Selvom det blev nogle flotte tegninger, følte jeg mig nedgraderet til ukrudt.

Men min værste fjende var mig selv. Der var ikke ét menneske, der antog at jeg var ukrudt, når de så mig, og jeg blev ikke overhældt med ukrudtsfjerner, men i stedet med en masse kærlighed. Kærlighed jeg ikke kunne tage imod. Alle prøvede at hjælpe mig, men min eneste redning, måtte være mig selv. Ingen kunne gøre arbejdet for mig. Men jeg var "doven". Jeg gad vitterligt ikke kæmpe kampen; for det havde jeg gjort i snart otte år uden særlig megen bedring. Når jeg så mig selv i spejlet, tænkte jeg ikke længere "hvor er du grim", jeg tænkte mere: hvor er jeg ligegyldig og ligeglad.

Jeg var ikke ligegyldig. Men følelsen

af at være ligeglad førte til ligegyldigheden. Sandheden var, at for mig var andre mennesker ligegyldige, og jeg var alt. Jeg betød så meget for mig selv, at jeg ikke turde føle. Jeg turde ikke erkende, at jeg faktisk havde en betydning for andre mennesker og ikke mindst mig selv. Det var kernen. Hvordan skulle jeg få betydning for mig selv, før jeg kunne overbevise mig selv om, at jeg var noget værd? Alle er noget værd, men i det øjeblik var jeg intet. Blot ukrudt, der voksede alle de forkerte steder. Men det ændrede ikke på min holdning til livet. Og min holdning til mig selv. Eller rettere sagt: jeg havde ingen holdning til mig selv. For ligegyldigheden var så stor, at selv ligegyldigheden blev ligegyldig.

Medicinen syntes ikke at gavne stort, men hvorfor skulle jeg forvente det? Jeg var for alvor nede at smage på jorden. Min nedtur havde udviklet sig til en eksistentiel krise, som syntes uoverskuelig at kunne løse. Men hvad siger man til sin familie, når man har det sådan? "det går ikke fantastisk godt i dag" eller "det går op og ned" eller whatever. Ingen ville kunne forstå min situation, men det var også svært for dem, når jeg ikke kunne forklare, hvad der skete inde i mig. Jeg turde ikke prøve, for uvisheden fra deres side gav mig tryghed.

"Har du duftet til blomsterne?" ..nej det har jeg ikke, og før jeg har gjort det, er der ingen vej ud af sygdommens afhængighed.

Karina Sund

Besøg hos dronningen

LAP var repræsenteret ved Regentparrets Haveselskab for "Frivillige i Danmark" på Fredensborg slot den 19. juni 2012.

Fra den kongelige familie var Dronning Margrethe og Prins Henrik, Kronprins Frederik og Kronprinsesse Mary, Prins Joachim og Prinsesse Marie samt Prinsesse Benedikte til stede ved haveselskabet. Fra LAP deltog Hanne Wiingard, Katrine Woel, Olga Runciman, Jan Stig Andersen og Henrik Linde.

Ved haveselskabet var også hundredvis af repræsentanter fra forskellige foreninger og fra kommunerne. Derudover var også en del kunstnere, skuespillere og musikere til stede i

egenskab af ambassadører og støttepersoner for foreningerne. Olga fik en længere snak med Hendes Majestæt Dronningen, mens vi andre hyggede os med Prinsgemalens vine eller med rabarbersaft lavet af slottets egne råvarer - der var også lidt at spise. Fra Orangeriet lød smukke toner fra Den Kongelige Livgardes Musikkorps.

Repræsentanterne fra LAP fik derefter en samtale med Kronprinsesse Mary, hvor hver især kunne fortælle lidt om, hvad de laver i og for LAP. Kronprinsessen lyttede interesseret. Derefter fik vi flere kontakter med forskellige kunstnere, som tilbød at støtte op om LAP ved forskellige begivenheder.

Henrik Linde

GUIDE

til de 89.000 danskere,
der pludseligt bliver en
sag for kommunen i år

Hvert år er 89.000 mennesker syge længere end tre måneder. Det er svært at komme igennem sygedagpengesystemet uden hjælp. Flere end 10 procent, nemlig 9.600 danskere, ender med at ryge helt ud af systemet, fordi kommunerne ikke i tide finder ud af hvilken kasse, de skal i. Kommunens valg står mellem revalidering, fleksjob og førtidspension.

De fleste af de 426.000 sygemeldte hvert år er mest af alt en administrativ opgave for kommunerne, som enten udbetaler sygedagpenge til den syge eller til arbejdsgiveren.

Men når du er syg i mere end tre måneder, bliver du en egentlig social sygedagpengesag i kommunen, uanset om du er selvstændig, har job eller er ledig. Det gælder 89.000 danskere hvert år.

Denne bog er en god forberedelse til mødet med sygedagpengesystemet.

Brug den som guide igennem hele dit eget sygeforløb eller i sygeforløbet hos den person, du hjælper. Regler og gode råd er fortalt gennem 22 personers konkrete erfaringer.

Bogen er velegnet til sygemeldte, deres pårørende og frivillige, der hjælper sygdomsramte igennem en svær periode. Med sin opbygning over virkelige personers oplevelser bliver beskrivelsen af praksis og regler i sygedagpengesystemet nemt fordøjelige. Bogen er velegnet læsning for alle, der forholder sig til sygefravær og arbejdsmarked.

Forfatteren, journalist Ulla Nygaard har beskæftiget sig med arbejdsmarkedet i hele karrieren siden uddannelsen fra Danmarks Journalisthøjskole i 1981. Det er blevet til mange artikler om sygemeldte, sygefravær, fraværspolitik og arbejdsmiljø. Igennem et helt år er erfaringer og beretninger indsamlet til bogen, hvor personlige interviews er sat i system og viser vej for andre.

"Man skal være opmærksom på, at kommunerne bruger lovgivningen vidt forskelligt, og det sker, at man ikke får oplyst alle sine rettigheder. Derfor kan man nemt køres ud på et sidespor, hvis ikke man er godt forberedt til mødet med sygedagpengesystemet", siger forfatter Ulla Nygaard om sin bog.

"På sygedagpenge", 224 sider 249 kroner, vejledende udsalgspris i boghandlen. Udkom juni 2012.

www.paasygedagpenge.dk er bogens hjemmeside, hvorfra den også forhandles.

Forfatter, journalist Ulla Nygaard
www.ulla-nygaard.dk

For yderligere information henv. til
Ulla Nygaard tlf. 22 50 01 32
mail post@ulla-nygaard.dk

venner (OG BEKENDTE)

En god gammel leveregel - og et godt råd for øvrigt - er, at man skal vælge sine venner med både omhu og varsomhed. Hvis jeg skal gå ud fra mig selv, som jo er mit yndlingsemne, ligger landet sådan, at jeg efter lang tids hård kamp og eftertænkksomhed har fundet frem til to kriterier eller fix-punkter mht. valg af rigtige venner: Det vigtigste er, at man er sikker på, at man kan stole på den potentielle ven. Jeg er blevet snydt, svigtet, narret, ydmyget og faldet i ryggen så mange gange, at paranoiaen efterhånden sidder på rygmarven. Dengang jeg var ung, glad og naiv, kunne jeg plumpe i med begge ben og tro, at jeg havde fundet en ven for livet efter at have været sammen med og snakket med ham/hende blot et par dage. Det var dengang, jeg havde barnetroen i behold, og det havde jeg faktisk temmelig længe, både heldigvis og desværre. Nu er jeg blevet midaldrende (47 år), og er blevet klogere, men desværre også mere afstumpet. Jeg er blevet klogere, idet jeg har fået en indsigt, der gør mig i stand til på temmelig kort tid at skelne mellem sandt og falsk mht. om en person er

til at stole ubetinget på. Mere afstumpet fordi det både etisk og æstetisk er både sundere og smukkere at være umiddelbart åben, og måske en smule ungdommeligt naiv.

Det andet kriterium/fix-punkt mht. valg af potentielt rigtige venner, er at han/hun er i besiddelse af et godt rent hjerte, i overført betydning. Dette udsagn kan måske virke noget patetisk og højtravende, og mange vil nok mene, at det er en rendyrket floskel, men jeg er rent faktisk meget seriøs og stringent omkring det. For mig indebærer et godt/rent hjerte først og fremmest, at han/hun ikke holder af eller ligefrem nyder at træde yderligere på folk, der i forvejen ligger ned, på den ene eller anden måde. Derudover er det heller ikke noget sympatisk træk, når man får en god varm mavefølelse ud af at være sammen med nogen, som står lavere end en selv, det være sig socialt, uddannelsesmæssigt, økonomisk osv., osv. Sidstnævnte træk er desværre en egenskab, som jeg ikke helt kan sige mig fri for - man er jo trods alt kun et menneske, med de fejl og mangler som det indebærer. Et menneske, som

man kan stole på, og som samtidig har et godt/rent hjerte, er en meget sjælden kombination, men den findes dog - og der er jo mange fisk i vandet.

Et tredje element er intelligens. Uanset hvor rene/gode og sanddru folk er, er det nu engang sjovere og mere spændende at snakke med en, der giver kvalificeret modspil over en kop kaffe eller et par flasker rødvin. Men den gamle indgroede paranoia betyder nu til stadighed, at det vigtigste er, at man kan stole ubetinget på et andet menneske, og at dette har et godt/rent hjerte, for disse egenskaber besidder intelligente mennesker nemlig kun af og til. Selvom Jodle Birge sang om noget helt andet i "Rigtige venner", havde han alligevel fat i noget rigtigt, men han var jo også psykisk ustabil.

INDMELDELSSES BLANKET

NAVN:

ADRESSE:

FØDSELSDATO OG ÅR:

POSTNR. OG BY:

KOMMUNE:

REGION:

EVT. TLF:

EVT. EMAIL:

JA Jeg er nuværende eller tidligere psykiatribrunder og ønsker medlemskab af LAP: 125 kr. årligt

JA Vi er psykiatribrugere og ønsker kollektivt medlemskab af LAP for vores forening/værested/institution m.v. [kontakt sekretariatet]

JA Jeg er ikke psykiatribrunder, men ønsker abonnement på Medlemsbladet LAP: 175 kr. årligt

JA Vi ønsker abonnement på Medlemsbladet LAP til vores institution/forening: 300 kr. årligt

JA Individuelt støtte-medlemskab: 200 kr. årligt

JA Kollektivt støtte-medlemskab: 600 kr. årligt

**INDMELDelse KAN OGSÅ
FOREGÅ PÅ WWW.LAP.DK**

DIGTE OG TANKER

Når stueflue kommer tæt på

Når stuefluen kommer tæt på
løber jeg forvildet rund
for at finde fluesmækkeren.

Endelig – ind og sidde igen.
Lige midt i den varme mad
skal den selvfølgelig suse rundt
omkring varmen
blot for at få endnu mere fart på
i sine dronelignende angreb
på de varme kartofler
den dampende spidskål
og mine ophedede kinder.

Når stuefluen kommer tæt på
nægter jeg at se den tæt på
- så straffer den mig
sætter sig alle mulige umulige steder
og efter at have fået ny energi
i sin vekselvarmede krop
fra Mig!
er den hurtig nok til at undgå fluesmækkeren
grrr..... Møgflue.....
..... smæk ..... smæk ..... smææææk .....

Claus Sørensen

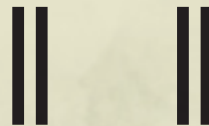
Leponex, cisordinol,
serenase, zyprexa, abilify, valproat
og så videre...

Med så fine og akademiske navne på medicinen
kan det da ikke være derfor, at jeg er så utilpas
og overvægtig, men hvad ved jeg om det...

Jeg er jo ikke overlæge.

Store Glasvej 49, 5000 Odense C

POST

Sendes ufrankeret
Modtageren
betaler portoen

**Landsforeningen Af nuværende og
tidligere Psykiatribrugere**

+++ 15714 +++

7993 Sydjylland-Fyn USF B

Lidt om ØKONOMI

Jeg hører tit førtidspensionister beklage sig over, at de har svært ved at få deres penge til at slå til.

Specielt sidst på måneden er det hårdt, og de må spare og låne sig frem. De begynder at ryge hjemmerullede cigaretter og spiser måske hjemme hos mor. De forstår ikke, at livet skal være så hårdt og uretfærdigt, og kan finde på at skyde skylden på f.eks. regeringen, sagsbehandleren eller samfundets indretning i det hele taget.

Med lidt simpel hovedregning burde det ikke være så slemt: En enlig førtidspensionist på højeste ydelse efter gammel ordning har lidt under 14.000 kr. efter skat, og efter ny ordning et par tusind mindre. Hvis man bor i lejet lejlighed får man temmelig meget i boligsikring, og hvis man får medicin, bliver det meste af udgiften betalt af kommunen. Derudover får man tilskud til tandlægebesøg udover sygesikringen og rabat på tog- og busrejser og forskellige kulturtilbud osv. Hvis man er rigtig heldig, kan man også få bevilget gratis psykologhjælp og økonomisk hjælp til hjælpemidler, hvis man er fysisk handikappet. Alligevel er det svært for mange. Det er synd, og man kan spørge sig selv hvorfor det er sådan?

En del af forklaringen ligger i størrelsen af de faste udgifter som f.eks. husleje, og en del ligger i størrelsen af det daglige forbrug af f.eks. mad og cigaretter. De fleste synes ikke, at det er sjovt at spare, men det kan det faktisk være. Man kan ikke gøre alverden ved de fa-

ste udgifter udover at vælge en billig bolig, have billigt telefon-abonnement, undlade at have bil osv. Så kan de faste udgifter nemt stryge ned på 4-5.000 kr. om måneden. Så har man 8-10.000 kr. tilovers til personligt forbrug pr. måned. Dvs. at man har ca. 300,- kr. at bruge af hver dag. Det er selvfølgelig et problem, hvis man har gæld, da de faste udgifter så vil vokse pga. renter og afdrag.

Det lyder måske absurd at sige, at det kan være sjovt at spare, men der kan faktisk gå sport i det, og hvor man ikke kan spare det store på de faste udgifter, kan det godt lade sig gøre at spare på det daglige forbrug. Man behøver jo ikke at spare og spinke og være direkte nærig for at kunne lægge lidt til side på basis af det daglige forbrug. Hvis man ryger, går der nemt 30-60 kr. om dagen eller endnu mere, men så har man alligevel et par hundrede kroner tilbage om dagen. Så er der fødevarerne. Her er min erfaring at man snildt kan overleve for 50-100 kr. pr. dag. Har man et forbrug af alkohol, går der også nogle penge der, men her kan man prioritere varerne og f.eks. købe halvlitersøl til 6 kr. pr. dåse inkl. pant, eller kirsebærvin til ca. 20 kr. flasken; virkningen er jo den samme, som hvis man drikker af de dyrere tilbud. Apropos drikkevarer kan man skabe sig en lille ekstraindtægt ved at samle tomme flasker og dåser rundt omkring. Det er specielt godt lørdag og søndag morgen.

Det er dyrt at gå i byen, i biografen, på cafe, til koncert og ud at spise, men det behøver man heller hver anden dag.

Alt i alt ved jeg, at man godt kan lægge ca. 100 kr. til side om dagen (eller det dobbelte) på baggrund af en højeste førtidspension efter gammel ordning, og det løber jo op, sådan på årsbasis. Det er ikke alle der er så heldigt stillet. Kontanthjælpsmodtagere, specielt dem under 25 år har, ikke ret meget at gøre godt med. Dem under 25 år må virkelig vende hver femøre. Hermed ikke sagt at overførselsindkomsterne er for høje, bare fordi man kan leve godt med dem. En som er i alm. arbejde kan nemt have det dobbelte af, hvad selv en førtidspensionist har at leve for, selvom det bestemt ikke er alle beskæftigede, der har ret meget mere end dem på de højeste ydelser. De fleste førtidspensionister har bare ikke skyggen af chance for at komme i alm. arbejde, og det ville da være en rigtig dårlig ide at tvinge dem ud i arbejdsprojekter a'la at putte møtrikker i plasticposer så de kan lære at stå op om morgenen og smøre leverpostejmadder.

Det jeg bare prøver at skrive om er, at det egentlig ikke er økonomien, der er et problem, men derimod ting som dovenskab (åndelig såvel som fysisk), nærighed, smålighed, fråseri, falskhed, misundelse, grådighed og til dels også dumhed, og man skal huske, at forudsætningen for at kunne være gavmild er at man har noget at give væk af, og det forudsætter så også, at man har lidt økonomisk sans og for øvrigt tænker sig lidt om, både af hensyn til sig selv og andre.

117K

KOLLEKTIVE MEDLEMMER

Aktivhuset Freya	2670 Greve
Aktivitetshuset	5000 Odense C
Aktivitetshuset Sidelinien	2200 København N
Banehuset	4450 Jyderup
Birkevængen	6740 Bramming
Blåkærgård	8800 Viborg
Bo og Netværk Næstved	4700 Næstved
Botilbudet Skovsbovej	5700 Svendborg
Brugerrådet f/Social Psyk. Jammerbugt Kommune	9440 Åbybro
BUPS – Brugerudviklingsprojekt for	
Psykisk syge & Sårbare	2820 Gentofte
Café Aroma	5700 Svendborg
Café Utopia	7500 Holstebro
Center Amager	2300 København S
Center Nørrebro	2200 København N
Dag- og Botilbudene i Hinge	8620 Kjellerup
Den Blå Café	7430 Ikast
Den Grønne Gren	8900 Randers C
Den Gule Dør	4600 Køge
Det Gule Hus / Askovgaarden	2200 København N
Det Hvide Hus	2820 Gentofte
Flydedokken	7000 Fredericia
Forvandlingsværkstedet	2650 Hvidovre
Fountain House, København	2100 København Ø
Gallohuset	8000 Århus C
Haslekollegiet	8210 Århus V
Huset i Overgade	9800 Hjørring
"IFK 98" – Kæmperne	2200 København N
Katrinebjergcentret	8200 Århus N.
Lyspunktet	4500 Nykøbing Sj
Mamma Mia	2400 København NV
Mandagsklubben i Vejlbj Vest	8240 Risskov
Muhabet	1800 Frederiksberg
Netværkscaféen	7700 Thisted
Netværkstedet	1871 Frederiksberg C
Nordfyns Psykiatricenter	5471 Sønderød
Nørremarken	8800 Viborg
Outsideren	2200 København N
PH - Aktiv	8600 Silkeborg
Regnbuehuset	2630 Taastrup
Sind klubben i Hillerød	3400 Hillerød
Skejbyhave	8200 Århus N
Skiftesporet	7400 Herning
Social psyk. værested/ aktivitetshus	6270 Tønder
Socialpsykiatrien i Ballerup	2740 Skovlunde
Socialpsykiatrien, Botilbud	4640 Fakse
Socialpsykiatrisk Center	4330 Hvalsø
Socialpsykiatrisk Center Rosengaarden	6900 Skjern
Sindslidendes Villkår	8220 Brabrand
Stoppstedet	5000 Odense C
Støttecentret	6960 Hvide Sande
Støttecentret	6950 Ringkøbing
Støttecentret	6900 Skjern
Støttecentret	6920 Videbæk
Sølvagergård	4293 Dianalund
Værestedet Ryttergården	4300 Holbæk
Værestedet Perronen	4800 Nykøbing F
Værestedet Promenadehuset	8700 Horsens

KOMMUNALE GRUNDFORENINGER

FAP MIDTVEST:

v/Else Holm, Svaneparken 176, 7430 Ikast
Telefon: 9715 1654, holmelse@hotmail.com

LAP ÅRHUS:

Skovagervej 2, 8240 Risskov, jp@antv.dk
www.psykiatribrugerdk
Lise Jul Telefon: 2014 2422
Tom jul Pedersen Telefon: 2988 4532
Bjarne Thykjær Poulsen Telefon: 2578 6598

LAP SILKEBORG KOMMUNE:

v/Ditte Rymer Jensen,
Telefon: 2040 7608, ditte_rymer@hotmail.com

FAP VIBORG AMT:

v/Jan Stig Andersen,
Telefon: 4053 9647, jan.stig.andersen@lap.dk ,
www.lap.dk/fapviborg

LAP RANDERS:

v/Rene Cadovius, Lorentzgade 3, kld., 8900 Randers,
Telefon: 2860 8926, cadovius@randerspoolclub.dk

LAP HORSSENS KOMMUNE:

v/Jørgen Gade, Lichtensbergsgade 4, 4., 8700 Horsens,
Telefon: 5052 4553

LAP NORDSJÆLLAND:

v/Steen Moestrup, Langbjerg Park 57, 3400 Hillerød,
Telefon: 2822 2765, steen@lap.dk

REGIONALE GRUNDFORENINGER

LAP NORDJYLLAND:

v/ Signe Seiersen, Torvet 6, 3, 27. 9400 Nørresundby,
Telefon: 9819 4317, mobil: 5959 3814,
signe.s@mail1.stofanet.dk

RAP MIDTJYLLAND:

v/Tom Jul Pedersen,
Telefon: 2988 4532, tomjulp@gmail.com

LAP REGION SJÆLLAND:

Midlertidig kontakt:
Alicia Johansen, alicia.j@webspeed.dk
Hanne Wiingaard, wiingaard@pc.dk

LAP REGION HOVEDSTADEN:

v/Gert Zøllner, Birkevænget 82 A, 3600 Frederikssund,
Telefon: 2175 0186 og
Bo Steen Jensen,
Telefon: 3969 3388 / 2578 3388, zentao@oncable.dk

LAP ROSKILDE OG OMEGN:

v/Niels Laursen, Grønnegården 572 B, 2670 Greve,
Telefon: 4390 5268, nielsoglaursen@youmail.dk
LAP Roskilde har træffetid første torsdag, hver måned
(dog ikke i december), kl.14.00 -16.00 hos PsykInfo,
Kornerups Vænge 9, st. tv., 4000 Roskilde

LAP VESTSJÆLLAND:

v/Valentina Djurhuus,
Søndermarksvej 20, st.th., 4293 Dianalund,
Telefon: 2255 1046

LAP HOLBÆK:

v/Tonny Dyreholt,
Telefon: 42 25 08 01, henridyrholt@hotmail.com

FAP KOGE OG OMEGN:

v/Birgitte Kongsfort,
Telefon: 2163 4953, kongsfort@mail.dk,
www.fapkoege.dk

LAP NÆSTVED OG OMEGN:

v/Hanne Wiingaard, Suså Landevej 37, 4160 Herlufmagle,
Telefon: 5550 0151 / 2163 7314, wiingaard@pc.dk

LAP KØBENHAVN FREDERIKSBERG:

Vesterbrogade 103, 1., 1620 København V,
Telefon: 3326 1623.
Ugentlig træffetid: onsdag fra kl. 12.00-14.00
lapkontor@psykiatribrugere.dk , www.psykiatribrugere.dk
v/Charloth Svane charlothsvane@hotmail.com,
privat Telefon: 3617 8251 – læg venligst en besked

LAP HOVEDSTADEN NORD-VEST:

v/Rigmor Sofia Sommer, Marklodden 37, 2760 Måløv,
Telefon: 44 66 20 28, ridde@webspeed.dk

LAP KØBENHAVNS OMEGN:

v/Lars Arredondo, Dalstrøget 104, st., 2870 Dyssegård,
Telefon: 3956 4802, larsa@tdcadsl.dk

LAP GULDBORGSUND OG LOLLAND:

v/Jytte Rasmussen,
Telefon: 2874 0352, udstrup.jytte@hotmail.com,
www.123hjemmeside.dk\LAPguldborgsund

KONTAKTPERSON I SVENDBORG KOMMUNE:

Ulla Pedersen, Støberbakken 8, 1.tv., 5700 Svendborg,
Telefon: 6220 1509

DEBAT OM SELVRANSAGELSE

En vigtig debat om selv-ransagelse, blev desværre ødelagt af FF. med hans gentagne påstande om, at Landsledelsen havde løjet i deres beretning! Desværre, for den er både vigtig og højst nødvendig, for LAP's udvikling, hvilket kan ses i Medlemsbladet nr. 2/2012.

Læser man artiklen om demonstrationen den 1. juni 2012, skulle man tro, at LAP havde sat dagsordenen i pressen og den politiske debat. Intet er mere forkert. Hvis man laver en søgning på internettet om LAP- demoen, kommer der intet op! Ingen avis eller medie har omtalt den. Nej, lad os lave lidt selvransagelse og

erkende, at demonstrationen var en fiasko af de større. Vil man lave en demo, skal der mindst komme 5.000 mennesker før pressen gider gøre noget ud af det. At der står 50 viser jo bare, hvor lidt folkelig opbakning vi har. På direktørgangen på Lundbeck - der tjener fedt på at fremstille medicin, der kan slå os ihjel - må de have skreget af grin ved det lille fremmøde. Nu kan de fortsætte med at fremstille livfarlig medicin, idet de kan sige, at der ingen folkelig opbakning er til vores berettigede krav.

At selve demoen, også var et sædvanligt LAP- spil, hvor det mere gik ud på at fremføre sig selv, som visse LAP-medlemmer altid gør, end det at arbejde sammen for LAP's skyld, siger vel sig selv. Jeg skammer

mig i hvert fald især over den behandling musikkerne fik; at få dem til at møde op, og så er der ikke tid til, at de kan få lov til at spille et sæt/45 min. - det er bare for meget!

Det eneste gode jeg kan sige om den demonstration er, at da de forskellige LAP-ting skulle sættes op på Rådhuspladsen, arbejdede folk godt sammen. Der var ingen dronninger og konger dér; man hørte på hinandens ideer og tog dem til efterretning, når de var fornuftige. Så vi kan godt, hvis egoflippene ikke er til stede.

Erik, Roskilde

Afsender: Medlemsbladet L&AP, Store Glasvej 49, 5000 Odense C

DANMARK

PP